

WARREN al XIII-lea mergea ca pe ace pe acoperișul Hotelului Warren, iar țiglele vechi de ardezie trosneau ca niște oase. Un vânt rece de toamnă îl lovi din spate, cât pe ce să-l dezechilibreze, dar își continuă drumul. O cădere din vârful unei clădiri cu opt etaje era ultimul lui motiv de îngrijorare.

Avea de reparat un horn. Corbii cârâiau amenințător din gaura pe care ieșea fumul, dar Warren îl examină oricum. Ca de obicei, coșul era înfundat cu ziare, bucăți de materiale, nuiele, crengi și alte resturi. Șase păsări negre se uitau la el, înghesuindu-se una în alta într-un cuib improvizat. „Hai, plecați!” strigă Warren.

Corbii nici nu se clintiră.

„Sunt o mulțime de copaci drăguți în preajmă. Ușșș!”

Dar corbii nu s-au lăsat „ușuiți”. Ca și când s-ar fi prefăcut că Warren era invizibil.

„Văd că nu se poate cu vorba bună”, spuse el oftând.

Warren făcuse asta de nenumărate ori. Cel puțin o dată sau de două ori pe lună, se cățara pe acoperiș și distrugea cuibul din horn înainte ca întregul hotel să se umple de fum. Dar în dimineața asta, corbii erau mai încăpățânați ca niciodată. Se apropia iarna și aveau nevoie de un loc confortabil pentru a înfrunta vremea rece.

„Dar ce-ați zice dacă aș turna apă peste voi?” întrebă Warren.

Păsările știau că nu vorbește serios. Una se repezi la el cu ciocul, dar celelalte continuă să picotească. Așa că Warren se târî peste coama acoperișului, unde era o giruetă îndoită. A deșurubat bara ascuțită de metal și a băgat-o în coș. „Dacă e nevoie, o să folosesc forța”, spuse el hotărât. „Plecați de aici, căci altfel e de rău!”

Corbilor nu li se clinti nici măcar o pană. Știau că Warren e prea bun ca să lovească o pasăre cu o giruetă.

Era clar că lui Warren nu-i mai rămăsese decât o singură soluție. „Dacă nu

plecați acum, o să o chem pe mătușa Annaconda și atunci o să aveți de-a face cu *ea*!” spuse el, străduindu-se să pară cât mai amenințător.

Corbii țâșniră din horn, cârâind și împrăștiind pene, în timp ce se ridicau spre cer. Erau acolo de suficient timp cât să știe totul despre Annaconda, și nimeni — nici măcar un corb — nu îndrăznea să-i pună la încercare răbdarea.

Warren privi în urma lor până când păsările se transformă în niște pete negre pe cerul deschis al dimineții. Nu-i plăcea să le sperie, dar nu-i lăsaseră de ales. Și-a coborât privirea și din locul în care se afla s-a uitat în depărtare. Priveliștea nu avea nimic deosebit.

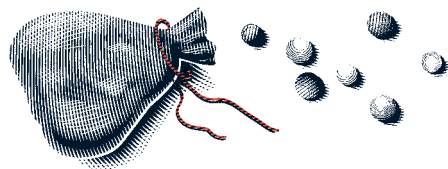

Hotelul Warren era singura clădire pe o distanță de câțiva kilometri; cocoțat jalnic pe un deal dintr-o zonă rurală pustie și cenușie, era înconjurat de o pădure la fel de pustie și de copaci uscați. Puteai să mergi cu orele în orice direcție, că nu găseai nimic interesant.

Dar Warren nu se uita la priveliștea deprimantă. Se uita dincolo de ea, dincolo de linia orizontului, unde se afla restul lumii. Își imagina orașe și jungle, porturi și deșerturi — peisaje pe care le știa numai din cărți. Locuri pe care ar fi vrut să le viziteze... dacă nu ar fi avut 12 ani și nu ar fi fost moștenitorul hotelului familiei, unde lucra ca unicul hamal, om bun la toate, responsabil cu deratizarea, valet și curier.

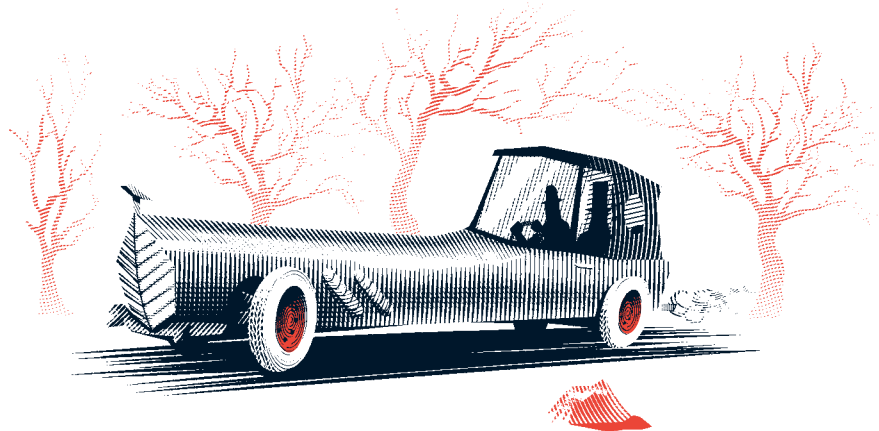
Warren al XIII-lea își petrecuse întreaga existență la hotel, la fel ca tatăl său și ca ceilalți 11 Warreni înaintea lui.

Cu un oftat, se întoarse la crunta sarcină de curățare a hornului. De la funingine, mâinile i se făcuseră complet negre. Scoase o mulțime de bețe și crengi, dar și o mână de lucruri mai ciudate și neobișnuite: o bonetă de damă din dantelă, o pilă de unghii ruginită, o tavă de tartă, chiar și un săculeț

cu bile care era al lui. Warren încerca să se dumirească cum au putut corbii să scoată un săculeț cu bile din sertarul biroului aflat în camera lui de la mansardă, când un mormăit înfundat îi atrase atenția.

Își miji ochii încercând să vadă prin ceața dimineții. Spre surprinderea lui, observă agitație în pădure. Ascunsă de frunzișul unor ramuri lunguiete, o formă mare și întunecată își croia drum printre copaci.

Pădurile din jurul hotelului erau pline de urși și mistreți, dar forma asta era mai mare decât orice animal. Mormăitul se auzi din nou, și lui Warren îi stătu inima în loc. Asta nu era o făptură obișnuită.

Era un automobil!

Nu mai văzuse un automobil de când ultimul oaspete plecase de la Hotelul Warren, jurând să nu se mai întoarcă. Trecuseră cinci ani lungi fără să sosească vreun client. Ochii lui Warren se măreau pe măsură ce automobilul urca dealul. În sfârșit, cineva venea să stea la ei!

Mașina trecu printre porțile de fier cândva grandioase și se opri în fața ușilor de la intrarea Hotelului Warren. În momentul acela, Warren își aminti că era treaba *lui* să întâmpine oaspeții și să îi ajute cu bagajele.

Sări ca ars când intercomul hotelului prinse viață — căci sunetul său metalic se propaga prin coșul de fum —, iar vocea isterică a unchiului său Rupert răzbătu până la el: „WAAARREN!“

Trebuia să ajungă în hol imediat!

Warren se gândi să folosească hornul ca scurtătură, dar opt etaje erau un drum prea lung până jos. Sări, în schimb, peste marginea acoperișului, se agăță de un jgheab și-și făcu vânt în mansardă printr-o fereastră. Ateriză cu o bufnitură, astfel că

împrăștie cenușă peste patul îngust și peste biroul care ocupau aproape toată camera.

Warren obișnuia să doarmă în una dintre camerele mari de la etajul doi, dar mătușii Annaconda nu îi plăcea să aibă copii în preajmă și nu voia să-i stea în cale. Așa că îl exilase la ultimul etaj al hotelului, la opt etaje depărtare de hol, unde Warren își făcea cele mai multe treburi.

Năpustindu-se către o scobitură din podea, Warren ridică o trapă, coborî o scară din lemn și se prăvăli cu o bufnitură în coridorul de la etajul opt. Se ridică și începu să alerge către scările principale, cu mintea bâzâindu-i de tot felul de întrebări: Cine era oaspetele misterios? Și de ce venise la hotelul lui?

Lucrurile stăteau cu totul altfel pe vremea când Warren era mic. Atunci toate camerele hotelului erau rezervate cu luni înainte. Automobile mari defilau pe alee toată noaptea; oaspeții soseau puși la patru ace — domnii purtau smochinguri și jobene, doamnele erau gătite cu rochii de seară, cu bijuterii și perle. O duzină de hamali purtând uniforme sobre salutau fiecare nou-venit, mutând bagajele pe cărucioare lucioase din alamă, în timp ce majordomi serveau oaspeții cu limonadă și prăjituri. În zilele acelea, hotelul avea un personal numeros care avea grijă ca lucrurile să fie într-o perfectă ordine. Tundea gardul viu, aspira covoarele, ștergea mobilierul de praf și curăța tapetul. O armată de cameriste întindeau cearșafuri curate peste saltele moi, și vase mari cu flori proaspete înveseleau fiecare colțisor.

Dar asta fusese demult, când Warren al XII-lea se ocupa încă de hotel. Însă el murise când Warren al XIII-lea avea doar șapte ani, fiind prea mic să se ocupe de un hotel așa mare. De aceea, unchiul său Rupert și-a asumat această responsabilitate. Din nefericire, Rupert era leneș și nu prea-i plăcea munca, motiv pentru care lucrurile s-au dus rapid de râpă. Personalul și-a dat demisia. Peluzele s-au umplut de buruieni. Oaspeții și-au scurtaț șederea, apoi n-au mai venit deloc. N-a

trecut nici un an, iar majoritatea camerelor s-au golit și așa au rămas de atunci.

Acum hotelul arăta mai degrabă ca o casă bântuită decât ca loc de vacanță. Ferestrele cândva strălucitoare erau crăpate sau sparte; obloanele atârnavu strâmb și întreaga clădire avea nevoie urgent de o zugrăveală. Nici interiorul nu arăta mai bine. Tapetul decolorat se dezlipa la îmbinări. Robinetele picurau, balamalele scârțâiau, podelele trosneau. Nu mai folosise nimeni de o grămadă de vreme camera de jocuri sau camera de ceai. Masa de biliard era plină de praf. Mobila era acoperită de cearșafuri vechi și prăfuite, care făceau mesele și scaunele să pară mici stafii chircite.

„WAAARREEN!“

Din nou unchiul Rupert se auzi zbierând din intercom, trezindu-l brusc pe Warren din visare. A lăsat deoparte amintirile și a zbughit-o pe scările în spirală, sărind peste treapta 103 [care, de fapt, lipsea] și evitând milimetric melcul hotelului, care se târa pe palierul de la etajul patru. A coborât ultimele două rânduri de trepte dându-se pe balustradă, apoi a alunecat, într-un suflet, pe podeaua crăpată din marmură cu model în formă de șah.

